

PONIEŚĆ SIĘ (2) *vb pf*

3 sg m *praet* poni(o)ł się (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Spowodować swoje przemieszczenie w powietrzu, unieść się dokądś, ulecieć [dokąd] (2) : Czterdzieści dni po swym zmartwychwstaniu wskazał się Pan uczniom swoim [...] Y tak im błogołławiąc/ mowi Lukasz ś. odźzedł od nich y ponioł się w niebo. SkarKaz 242a.

Szereg: »wstąpić i ponieść się« (1): Marek ś. mowi [o Chrystusie]/ wzięty iest w niebo. A Lukasz ś. y drudzy mowią/ Sam wstąpił y ponioł się w niebo. Oboiá iest prawdá. SkarKaz 242a.

Synonimy: polecieć, ulecieć, wzlecieć.

Formacje współrdzenne cf 1. NIEŚĆ.

MN